

му, като ги гледаше, сияеше отъ радость. Прекрасно зрѣлище! Тѣзи чловѣцы, дързновенны по ревността, испечены въ бѣдствіята, упражнены въ подвига на борбата съ тревълненіята на живота, до- блестны духомъ, готовы да са боржтъ противъ цѣла вселенна, го- товы на мъжы, смѣло обржжени противъ смъртъта, на които рѣши- телността отъ сѣка страна са виждане несъразмѣрна съ слабия имъ темпераментъ и възраст, тѣзи чловѣцы обиколихъ ангелската чета и серіознытъ имъ лица са покрыхъ съ тихость и пріятна усмивка проминж по устнытъ имъ надъ гжстытъ брады. Тогази старецътъ робъ, като отвори священната книга поучи и показа на дѣцата да повторжтъ молбата къмъ *Отца ишего иже на небесехъ*, която ный учимы на дѣцата си. Съ просты думы той говори на дѣцата за лю- бовъта въ Бога, показа имъ че и най малкытъ движенія на херу- вимытъ не са укрыватъ отъ окоото на вышній. Благочестивото огла- шеніе на дѣцата въ догматытъ на Евангеліето бѣше общый обычай въ древнята църква за въспоминаніе на думытъ на Спасителя: *оставете дѣтей приходити ко мнѣ, и не браните имъ* (а), и отъ тука може бы има начало клеветата, която приписваше на Назаря- нытъ тежко престѣпленіе, което тѣ като въстържествувахъ отдадо- хъ го на Еврентъ; тѣзи клевета бѣше че ужъ увличали дѣца и ги принасяли жертви въ чудовищенъ обредъ.

И старецътъ жестокийтъ онзи грѣшникъ, като гледаше не- виннытъ сынове, мысляше че са повръщаше на младытъ си го- дины, които предшествувахъ на прегрѣшеніята му; той гле- даше въсторженъ на дѣцата съ усты които мърдахъ и сърде- чна радость преиспѣляше сърцето му, когато тѣ повтаряхъ светы- тѣ думы, въ благочестиво умиленіе; а когато са свърши ученіето тѣ весело пригржцахъ бащинытъ си колѣни, а той повторително ги цалунж. Обилны съззы потекохъ по ланитытъ му, съззы необъясни- мы, толкози бѣхъ тѣ расмѣсены отъ радость и скърбъ, отъ покая- ніе и надѣжда, съззы които осждахъ първыя му животъ и исказ- звахъ неговата любовь къмъ дѣцатата му.

Обстоятелства нѣкои на тѣзи сцена бѣхъ покъртили нѣкакъ чу- десно сърцето на Апикида, както казахъ; и на истина, невъзможно е да си въобрази чловѣкъ религиозенъ обредъ по пригоденъ отъ то- зи за да вдѣхне домашна любовь на чловѣцытъ и да обржжи съ крѣпка сила чувствата имъ.

Тогази са отворихъ полска едны врата и са поевн въ стаята

(а) Еванг. Луки III. 16.